

Márk evangéliuma

Lekció: Ézs. 43.11-21
Textus: Mk. 10.28-31

2011. máj. 15.
Gazdagrét

A tanítványság jutalma

A tanítványságról szóló sorozat záró részéhez érkeztünk ma. Márk evangélista azt mutatta be, hogyan készíti Jézus az általa választott tizenkét tanítványt arra, hogy halála és feltámadása után folytassák szolgálatát, hirdessék Isten uralmát. Három részben beszéltünk arról, hogy melyek az egykori és a mai Jézus-követők kísértései: az első, hogy azon veszekednek, ki a legnagyobb közülük; a második, hogy azt gondolják, hogy egyedül ők az igazi, hiteles követők, és mindenki másnak, aki Jézushoz akar tartozni hozzájuk kell tartozni; a harmadik pedig, hogy nem veszik komolyan a bűnt és az elveszettség (pokol) valóságát. Ezután három olyan szakaszt olvastunk, amelyek azt mutatják be, hogyan formálódik Jézus követőinek a társadalmi élete: máshogy viszonyulnak a házassághoz és váláshoz, hiszen Isten teremtői munkájának tartják a házasságot; másképpen viszonyulnak a gyermekekhez, a kicsikhez, a „jelentéktelenekhez”; és felismerik, hogy a pénz és vagyon milyen könnyen lesz a szív bálványa, és akadályozza meg ezáltal, hogy ők Isten uralma alatt éljenek. Nem lennék meglepődve, hogy most, amikor röviden összefoglalom mindazt, amiről az elmúlt hetekben szó volt, valaki úgy érezné, hogy Jézus követése igencsak nehéz és áldozatos. Ezzel együtt pedig, talán magának sem mondja ki, de megszületik benne a kérdés: megéri-e ez egyáltalán? Megéri-e Jézus követőjévé lenni, és a követésben megmaradni? A mai szakasz alapján a tanítványság jutalmáról beszélünk.

I. A kérdésünk: mi lesz a jutalom?

Péter kezdeményező kijelentése – „*Íme, mi elhagytunk mindent, és követőid lettünk*” – jelentőségelteljes összefüggésben hangzik el. Péter és társai tanúi voltak, amint egy ember – érzelmileg nyilvánvalóan megindulva - felteszi Jézusnak ez élet legfontosabb kérdését: „*Mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?*” (Mk. 10. 17) A beszélgetés Jézus követésre szóló elhívásával zárul, de mivel ez a nagyon gazdag ember nem volt kész maga mögött hagyni a vagyonát, arra sem lehetett szabad, hogy kövesse Jézust egy egészen más életformába. Szomorú szívvel távozik, miután Jézus arról beszél a tanítványoknak, hogy gazdag embernek lehetetlen bemenni Isten országába. A tanítványok megrettennek: ha lehetetlen, akkor ki üdvözülhet, kinek lehet örök élete? Jézus pedig a nem feltétlenül megnyugtató kijelentéssel válaszol, hogy ami az embereknek lehetetlen, Istennek lehetséges. És akkor jön Péter, aki szeretne tiszta vizet önteni a pohárba és bizonyosságot nyerni magukról: ha a gazdag ifjú nem is, de... „*íme, mi elhagytunk mindent, és követőid lettünk.*” És bár Márk evangélista nem jegyzi le, de Máténál expressis verbis kimondatik az, ami e mondat mögött meghúzódik: „*mi lesz hát a jutalmunk?*” (Mt. 19.27)

Azaz hiábavaló mindaz az áldozat, amit hoztunk azáltal, hogy követőid lettünk, hiszen nincs biztosítva számunkra sem, hogy bemegyünk a te országodba? Bizonytalan, hogy volt-e értelme annak, hogy magunk mögött hagytuk a családjunkat (és itt nem a család felelőtlen elhagyásáról van szó, hanem arról, hogy Jézust tették az első helyre, hogy itt is éppen vele vannak úton, tehát családjuk nélküli jelenlétüket)? Odaáldoztuk érted, a veled való közösségért, a téled való tanulásért a szakmánkat, és lehet, hogy ezzel semmire sem jutunk? Nézd, mi követünk téged, de abban a reményben követünk, hogy mindazért, amit feladtunk, hamarosan kárpótlást nyerünk; abban bízunk, hogy amint rövid időn belül felállítod királyságodat, pozícióink lesznek (vö. 10.37) *„Íme, mi elhagytunk mindent, és követőid lettünk”* – oszlasd el a kétségeink, hogy vajon megéri-e ez nekünk!

Mi lesz a jutalmunk? Megéri-e Jézus követése? Aki Jézus követőjévé lett, az tudja, hogy ennek ára van. Van, amikor végigszalad bennünk a kérdés, hogy miért is tesszük mindezt. Amikor egy idő után úgy érzed, hogy sok neked a tanítványi lét, hogy belefáradtál, hogy olyan sok áldozatot hozol, de vajon hova vezet ez. Van, aki abba fárad bele, hogy úgy látja, hiába küzd, ugyanazzal a gyengeséggel találja magát szemben újra és újra, és nincs ereje, hite újra kezdeni. Megéri ez, lesz jutalom? Más arra tekint, amit hátrahagyott; mennyi időt, energiát adott oda Jézus követésében! Van, aki gyülekezeti szolgálatban éli ezt meg, van, akinek az a lemondás van szeméi előtt, ami a becsületes életből fakad. Mennyivel könnyebben boldogul, akinek nincsenek ilyen korlátai! – mondod ilyenkor. *„Íme, mi elhagytunk mindent, és követőid lettünk”* – sóhajtasz. (Ezen a ponton érdemes odafigyelnünk Kálvin János minket is helyreigazító megjegyzésére: *„a tapasztalat [azt] mutatja, mily bőkezűséggel ítéli meg általában az emberek az Isten iránt való szolgálataikat...”* Evangéliumi harmónia III. 142)

Közben persze mindezt nehéz szavakba foglalnunk, hiszen reformátusként megtanultuk, hogy az örömhír éppen azért örömhír, mert semmi érdemünk nem számíttatik bele abba, hogy Isten elfogadott minket, megbocsátott, igaznak nyilvánított, és szeretetébe ölelt. Márpedig ha mindez egyedül Jézus Krisztus áldozatáért van így – és azért van így! – akkor egész életünk nem más, mint hogy magunkat hálából adjuk oda az Úrnak. Ha pedig hálából tesszük – hol a helye jutalomnak? Miközben tehát az ember szíve szomjas a jutalomra, az elismerésre, ami nehéz helyzetekben át is lendít bennünket, úgy tűnik, csapdába kerültünk, hiszen jutalmat nem várhatunk. Éppen ezért ezen a ponton tisztáznunk kell valamit.

A jutalomról, amint hamarosan látni fogjuk, beszél Jézus, valamint az Újszövetség máshol is. Mi az a jutalom, amit kizár az, hogy a tanítvány megváltása, megmentése, szabadulása feletti hálából követi Jézust? Az, ami üzletet foglal magába. Azt a gondolkodást és lelkületet zárja ki az evangélium, ami azt mondja, hogy mivel én ezt és ezt tettem érted, ezt és ezt hagytam hátra érted, te ezzel és ezzel tartozol nekem. A kulcs az, hogy ebben az esetben nem Jézusért és az evangéliumért történt az elhagyás, hanem valójában azért a vélt jutalomért, amit ezért cserébe kapunk. Az eredményért, amit elérünk ezen az úton, tehát végső értelemben önmagunkért. Ahol a jutalom ilyen módon az üzlet világába vezet; ahol a jutalmat váró számít és mérlegel, ott megszűnik a tanítvány öröme és hálája. Ott azonban,

ahol a tanítvány hűséges marad Jézusért és az evangéliumért, adatik jutalom. Hogy mi, arról beszél Jézus Péternek adott válaszában.

II. Jézus válasza: senki sem marad jutalom nélkül

Jézus kettős jutalmat mutat fel azoknak, akik követik őt; először arról szól, amiben e világban, majd arról, amiben az eljövendőben fognak részesülni. Jézus egy új közösséget valamint egy új világot is teremt, és ez ebben való részesedés a jutalom.

„Senki sincs, aki elhagyta házát, vagy testvéreit, apját vagy anyját, gyermekeit vagy szántóföldjeit érterem és az evangéliumért, és ne kapna százannyit: most ebben a világban házakat és testvéreket, anyát, gyermeket, és szántóföldeket, üldöztetésekkel együtt...” Abban az individualista világban, amelyben mindannyian formálódtunk, kaptunk egy olyan szemüveget, amelyen keresztül Jézus kijelentéseit elsősorban egyénre szabottan értelmezzük. Ugyanakkor, amikor Jézus elhívta a gazdag ifjút, hogy vagyona szétoztása után kövesse őt, miközben személyes kihívást intézett hozzá, a követésben mégis egy közösségbe hívta meg. A „százannyi”, amit a követő kap, nem az egyén személyes jutalma (10Ft-ért 1000Ft, egy házért egy lakótelep, egy feleség helyett egy hárem...), hanem az a gazdagság, amelyhez egy új közösség tagjaként fér hozzá.

Igen, Jézus – bátran fogalmazhatunk így – a keresztény gyülekezetről beszél, arról a közösségről, amelyet elhívása által teremt meg. Nézz körül, mert ez a jutalmad, itt a jutalmad. (Vajon most megtelik a szíved örömmel vagy legörbül a szád sarka...?) Itt kell kapnod testvért a testvér helyett, anyát az anya helyett, gyermeket a gyermek helyett, házat a házad helyett – Jézus Krisztus követésében. Hiszen számtalan esetben azt jelenti valamit elhagyni, feladni Jézusért, hogy azt elérhetővé teszed a testvérednek. Aki az EGYMÁSÉRT részére ad céladományt, azért teszi, hogy mások ne szűkölködjének. Aki gyermekek között szolgál, vagy házicsoportot vezet, azért áldoz az idejéből, azért vonja meg magát a családjától, hogy másoknak családjává legyen – hiszen az igével együtt önmagát is adja szeretetben. Aki maga mellé vesz, hogy bátorítson, imádkozzon érted, hordozza a lelki terheidet, ezáltal ajándékká lesz számodra. Persze az a közösség, amiről Jézus beszél, sokkal több, mint a szolgálat. Hol kapjuk ezt máshol meg – még ha tudjuk, hogy oly tökéletlenek is vagyunk? Hol kapsz olyan elfogadást, szeretetet és megértést, mint Isten népében? Jézus azt mondja, hogy amint a tanítványok közössége megosztja egymással testi-lelki forrásait, úgy lesz minden tagnak hozzájárása sokkal többhöz, mint amit maga mögött hagyott Jézus követésében. Ugyanakkor Jézus nem engedi, hogy hamis illúzióban ringassuk magunkat, mondván, hogy akkor mindenünk megvan. Ez a közösség ugyanis az ő közössége, a megfeszített és feltámadt Úré, és ezért amint megtestesíti az ő életét, úgy összeütközésbe kerül a világgal. Ezért hozzáteszi, hogy mindezt *„üldöztetésekkel együtt”* kapják a tanítványok.

A közösség, amit Jézus a fentiek szerint formál, rámutat, sőt, kóstolót ad abból az új világból, ami a legfőbb jutalom annak, aki megmarad mellette: „*senki sincs aki ... ne kapna ... a jövődő világban ... örök életet.*” Az örök életre vonatkozó kérdéssel indított a gazdag ifjú, hiszen ez a legjelentősebb kérdés egy olyan világban, amelynek a legnagyobb hibája, hogy múlandó – velünk együtt. Végül ide érkezik vissza Jézus. A jutalom az örök élet, a részesedés abban az új világban, amikor minden újjá lesz, és amikor nem lesz többé halál és gyász, fájdalom és jajkiáltás. Ennek elérése nem annak a jutalma, aki cserébe fáradozásáért ajándékot kap, hanem azé, aki mindvégig megmaradt az úton, és ezért megérkezett oda, ahova az út vezet. Aki követi Jézust, aki nem adja fel, az részesül az örök életben.

III. Néhány gyakorlati következtetés

Befejezésül néhány gyakorlati következtetést ill. iránymutatást vonok le a mai szakaszból.

Az első, hogy Jézus ezekkel a szavaival minden követőjét, mindannyiunkat az egymással megosztott életbe, közösségbe hív. Ha követed Jézust, akkor vele együtt belépsz a közösségbe, mint elfogadó, résztvevő, és vele együtt belépsz, mint másokat szolgáló, mint magadból másoknak ajándékozó. Nem teheted, hogy csak az egyik oldalról próbálsz közeledni. Vannak, akiknek könnyebb elfogadni, sőt, nem csak könnyebb elfogadni, de alig-alig képesek és készek másoknak adni. Számotokra keresztény közösség az a hely, ahol szeretetet, törődést, figyelmességet kaptok – és ezt jól ki is merítitek, amennyire csak lehet. Ha pedig valaki egy ponton azt mondja, hogy nem tud vagy nem kíván többet adni, akkor meg vagy bántódva, és könnyen az önsajnálát mocsarába süllyedsz. Téged arra hív ez az szakasz, hogy azon gondolkodj, hogyan tudnád Jézust követni a gyülekezet közösségében önmagad másoknak való odaadásában. Eddig mindig gyermek voltál, hogyan lehetnél most már anya, vagy apa, vagy testvér, akin keresztül valaki más, aki Krisztusért maga mögött hagyott mindent, jutalmat kap? Hogyan tudnál Jézussal mélyebb közösséget vállalni azáltal, hogy nem csak kapni akarsz, hanem kész vagy adni? Azután vannak közöttünk, akik abban követik Jézust a közösségbe, hogy mindig adnak, mindig áldozatot hoznak, mindig úgy érzik, ha szükség van, ha hiány mutatkozik a közösség életében, azt nekik kell magukra vállalniuk és betölteniük. Nekik nehezükre esik gyengének lenni, vállalni erőtlenségeiket és elfogadni azt, hogy Jézus másokon keresztül szereti őket. Téged arra hív Jézus, hogy légy gyermek, akit szeretnek. Neked azt jelenti Jézust követni a közösségbe, hogy megtanulsz elfogadni, és nem vagy mindig mindenkinél okosabb, jobb és erősebb. Azután vannak, akik istentiszteletre járnak, de különböző okokból nem tudtak vagy nem akartak belépni a keresztény közösségbe. Ha nem lépsz be Jézus követőjeként a közösségbe (pl. kapcsolódsz egy házcsoporton, egy szolgálati területen keresztül), magadat fosztod meg attól a jutalomtól, amit Jézus ígért. De ugyanakkor ez visszafelé is igaz: ha nem tudod magad mellett a keresztény közösség támogató,

meggazdagító jelenlétét, valamint nem adsz magadból ebben a közösségben, akkor megkérdőjeleződik az, ahogyan Jézus Krisztust követed.

Másodszor, szeretném a Jézusért és az evangéliumért történő elhagyás, valamint az ez által elnyert kettős jutalom ígérését gyülekezeti életünk jelen helyzetére alkalmazni. Óriási változásokat él meg közösségünk, és a változások, még ha jók is, mindig veszteséggel járnak, hiszen valami elmúlik, és valami új formálódik. A változás, amibe hisszük, hogy Isten vezetett be minket, a növekedés. Három évvel ezelőtt kaptuk az ígét, ami azóta vezette és meghatározta döntéseinket: *„Mert én újat cselekszem, most kezd kibontakozni, majd megtudjátok! Már készítem az utat a pusztában, a sivatagban folyókat fakasztok...”* Ez az új akkor az volt – és ma is az – hogy az Úr tovább akar minket vezetni a misszióban, kész még jobban megáldani, hogy a közös életünk gyümölcsöt teremjen – és még sokan megismerjék Istenünk szeretetét és szabadítását. Ennek a látásnak a részeként jutottunk oda, hogy építkezés előtt állunk, és esti istentiszteletet készülünk bevezetni. Mindkét terület változást hoz ill. a változás része. Feltételezem, hogy vannak, akik fontosabbnak tartják az építkezést, mint az esti istentisztelet bevezetését, és vannak, akik fordítva látják. Vannak, akik az építkezést látják a nagy kihívásnak, és vannak, akik az esti istentisztelet beindítását. Nagyon szeretném, ha mindannyian azt látnánk, hogy az az új, amiben Jézust követjük, az egyszerre bontakozik ki az építkezésben és az újabb istentisztelet bevezetésében. Valamint hogy ugyanolyan csoda, ha most összejön 10mFt, mint ha meglesz a 30-40 fős mag, és hasonlóan az Úrtól várjuk az épület befejezését, mint egy igazi missziói mozgalom, egy lelki megújulás kibontakozását. És ha azt kérdezitek, hogy megéri-e az áldozat, megéri-e a kisebb átláthatóbb gyülekezeti életet magunk mögött hagyni, megéri-e többet szolgálni, megéri-e anyagi áldozatot hozni, akkor tudjátok a választ: amennyiben Jézusért és az evangéliumért tesszük, és tesszük ezt mindannyian, megéri. Mert erre az útra hívott Jézus, mert itt fog kibontakozni a jutalom: testvérek, akik ma még nem testvérek, gyermekek, akik ma még nem ismerik Jézust, de legfőképpen mindannyiunknak az örök élet, ahova Jézust követve, egy napon majd vele együtt lépünk be.

Ezért hát vessünk el minden félelmet, mindent csüggedést, minden keserűséget, minden önzést és kényelmet! Tegyük úgy, ahogy Pál apostol: *„Testvéreim, én nem gondolom magamról, hogy már elértem, de egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért.”* (Fil. 3.13-14) Feszüljünk hát neki együtt, és fussunk egyenest, mert így lesz miénk a jutalom! ÁMEN!